

Arrest

nr. 298 642 van 14 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 14 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 november 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 9 augustus 2023 voor de derde keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij de aanvraag onontvankelijk verklaart. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.08.2023 bij onze diensten werd ingediend door :

B. (...), N. (...) M. (...) (R.R.: (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Senegal

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Het document ondertekend door Dr. C. (...) bevat geen link met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift en blijft betrokkene in gebreke van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van haar enige middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. De verzoekende partij diende op 9 augustus 2023 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voegt het standaard medisch attest, opgesteld door Dr. L. (...) C. (...), toe bij dit schrijven onder stuk 2. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 2 augustus 2023.

In dit attest wordt verwezen naar de bijlagen, dewelke door verzoekster worden gevoegd onder stuk 3. In deze bijlage worden de persoonsgegevens van verzoekster uitdrukkelijk vermeld. Verzoekster benadrukte dit ook in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet (zie pagina 2).

Met deze documenten wordt de medische situatie van mevrouw B. (...) beschreven, op basis waarvan de aanvraag werd ingediend.

Verzoekster werd gediagnosticeerd met diabetes type 1, leversteatose en een glasvochtbloeding secundair aan een proliferatieve diabetische retinopathie in het linkeroog..

Bij type 1 diabetes valt het eigen afweersysteem de bètacellen van de alveesklier aan en vernietigt ze. Het lichaam maakt daardoor geen of onvoldoende insuline aan. Vandaar dat het vanaf de diagnose noodzakelijk is om levenslang insuline in te spuiten. Deze aandoening ontstaat meestal bij kinderen of jonge volwassenen (jonger dan 40 jaar), hoewel ook op oudere leeftijd nog type 1 diabetes kan ontstaan. Van alle personen met diabetes wordt minder dan 10% getroffen door type 1. Opmerkelijk is dat bij diagnose de symptomen meestal op korte tijd optreden en doorgaans zeer uitgesproken zijn. Het gaat vooral om veel plassen, dorst, vermageren en vermoeidheid.

Over het ontstaan is nog niet alles geweten. Meestal hebben mensen met type 1 diabetes antistoffen in het bloed, die gericht zijn tegen onderdelen van de bètacellen van de alveesklier. De aanmaak van antistoffen houdt verband met erfelijke factoren. Anderzijds zijn er verschillende hypothesen rond de

omgevingsfactoren die de aanmaak van antistoffen uitlokken: virusinfecties, bepaalde types voeding in het vroege leven, te weinig blootstelling aan zonlicht ...

De behandeling van de aandoening van verzoeker is chronisch en levenslang noodzakelijk. De behandeling kan niet worden stopgezet. Zoals vermeld onder punt D van het standaard medisch getuigschrift is dit levensbedreigend.

2. Door de verwerende partij werd de aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard op 25 augustus 2023.

Als rechtsgrondslag wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 3° Vreemdelingenwet:

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

Als feitelijke motivering wordt gesteld dat verzoeker een medisch getuigschrift heeft gevoegd bij de aanvraag van Dr. C. (...), maar dit document zou geen identiteitsgegevens van de patiënt vermelden, waardoor er geen "link" zou zijn met een identificeerbare patiënt.

De gemachtigde stelt, na het maken van deze vaststelling, als volgt: "Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift en blijft betrokkene in gebreke van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift" (stuk 1).

De bijlagen aan het standaard medisch getuigschrift (zoals gevoegd onder stuk 3 bij de aanvraag), worden niet betrokken in de gemaakte beoordeling door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

3. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgrond (artikel 9ter, §3, 3° Vreemdelingenwet) inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht.

4. Artikel 9ter, §3, 3° Vreemdelingenwet wijst erop dat de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoekers enkel onontvankelijk kan worden verklaard indien, ofwel het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag ofwel indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift van Dr. C. (...) (gedateerd op 2 augustus 2023 en gevoegd als stuk 2 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet) geen link zou bevatten met een identificeerbare patiënt, aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt vermeld staan.

Er wordt dus, vooreerst, niet gesteld dat het standaard medisch getuigschrift niet zou voldoen aan de vormvoorwaarden, dat het getuigschrift niet ouder is dan drie maanden voorafgaand de indiening ervan, dat het getuigschrift de ziekte niet zou vermelden evenmin als haar ernst en de noodzakelijk geacht behandeling.

De gemachtigde stelt enkel en alleen dat het voorgebrachte standaard medisch getuigschrift geen link zou bevatten met een identificeerbare patiënt omdat er geen identiteitsgegevens van de patiënt vermeld staan.

Het kan evenmin worden betwist dat het standaard medisch getuigschrift van Dr. C. (...) van 2 augustus 2023, gevoegd als stuk 2 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aan de verwerende partij werd overgemaakt.

5. Door de verzoekende partij werden de bijlagen aan het standaard medisch getuigschrift overgemaakt onder stuk 3.

Deze stukken bevatten op duidelijke wijze de persoonsgegevens van de verzoekende partij, zodat het onbegrijpelijk is dat de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er geen "link" is met een identificeerbare patiënt omdat er geen identiteitsgegevens vermeld zijn. De eenvoudige lezing van de bijlagen bij het standaard medisch getuigschrift geeft voldoende aanduiding dat het de verzoekende partij betreft.

De gemachtigde schijnt kennelijk geen acht te slaan op deze stukken die werden gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verweerder is hiertoe genoeg, temeer nu het standaard medische getuigschrift werd ingediend met begeleiding van een uitgebreide aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet waarbij de toegevoegde stukken genummerd zijn en waarbij duidelijk kenbaar werd gemaakt voor wie de aanvraag werd ingediend.

De verzoekende partij wijst bovendien naar de inventaris op de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet waarbij alle medische attesten worden vermeld (zie pagina 6).

De stukken zijn niet in hun gehele lezing beoordeeld en niet correct beoordeeld.

Meer nog, op geen enkele wijze blijkt de gemachtigde rekening te hebben gehouden met de bijlagen die werden gevoegd aan het standaard medisch getuigschrift.

Een schending dient daarom te worden vastgesteld van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, samengelezen met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

6. De verzoeker partij wijst er tevens op dat de Raad van State in zijn arrest nr. 242.038 van 2 juli 2018 reeds oordeelde dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze mocht nagaan of er een voldoende link met de betrokken verzoeker bestond ondanks het gebrek aan identiteitsgegevens vermeld op de standaard medische getuigschriften voorgelegd bij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State oordeelde daarbij dat noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verbieden om bij die beoordeling rekening te houden met de bij het standaard medisch getuigschrift gevoegde bijlagen, waaruit voldoende duidelijk kan blijken dat het om de betrokkene gaat.

De verzoekende partij wijst er vervolgens nog op dat het in artikel 9ter, § 1, vierde lid en § 3, 3° van de vreemdelingenwet bedoeld standaard medisch getuigschrift waarvan de vorm is vastgelegd met het koninklijk besluit van 24 januari 2011 niet uitsluit dat een bijlage wordt toegevoegd. Er blijkt evenmin uit de wettekst dat de identiteitsgegevens niet mogen vermeld zijn op de bijlagen.

De gemachtigde dient derhalve rekening te houden met de bovenvermelde bijlagen die werden gevoegd aan het standaard medisch getuigschrift en waaruit de identiteitsgegevens blijken van de verzoekende partij.

Dit is in casu evenwel niet gebeurd.

7. Derhalve moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet op een correcte feitenvinding steunt en dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is genomen in samenlezing met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In die mate is het middel gegrond, wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.”

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- *het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- *het redelijkheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat geen (geldig) standaard medisch getuigschrift werd neergelegd. De verzoekende partij meent dat uit de bijlagen bij het getuigschrift wel degelijk kon worden afgeleid dat het betrekking heeft op de persoon van de verzoekende partij.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij grondslag mist.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;” (eigen markering)

Uit voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien een standaard medisch getuigschrift wordt voorgelegd dat niet beantwoordt aan de één van volgende voorwaarden:

- 1. het model van standaard medische getuigschrift dient te worden gebruikt*
- 2. dit getuigschrift mag niet ouder zijn dan drie maanden*
- 3. het moet de ziekte van de verzoekende partij vermelden, alsook de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling*

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld dat het door de verzoekende partij voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen enkele verwijzing naar de identiteitsgegevens van de verzoekende partij bevat, zodat op basis van het standaard medisch getuigschrift onmogelijk kan worden geverifieerd of het al dan niet betrekking heeft op de persoon van de verzoekende partij.

In haar inleidend verzoekschrift meent de verzoekende partij dat het geen ontvankelijkheidsvoorwaarde zou zijn dat het standaard medisch getuigschrift de identiteitsgegevens van de betrokken vreemdeling zou bevatten.

Nochtans voorziet het door de Koning ter beschikking gestelde model (dat op straffe van ontvankelijk dient te worden gehanteerd door de verzoekende vreemdeling) uitdrukkelijk dat de naam en voornaam, de geboortedatum, nationaliteit en het geslacht van de verzoekende vreemdeling dient te worden vermeld.

Uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt dat het door de verzoekende partij voorgelegde medisch getuigschrift inderdaad geen enkele link bevatte met een identificeerbare patiënt, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat het voorgelegde getuigschrift niet kan worden beschouwd als een standaard medisch getuigschrift in de zin van artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorgelegde medisch getuigschrift wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bijgevolg (terecht) niet weerhouden, zodat wel degelijk terecht is vastgesteld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet vergezeld ging van een standaard medisch getuigschrift, op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging verder zou kunnen worden behandeld.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd aldus wel degelijk terecht toepassing gemaakt van artikel 9ter, §3,3° van de Vreemdelingenwet.

Volkomen ten onrechte voert de verzoekende partij dat haar identiteit door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook kon worden achterhaald, door de bijlagen bij dit standaard medisch getuigschrift na te kijken, waarin de persoonsgegevens van de verzoekende partij wel uitdrukkelijk vermeld zouden geweest zijn.

Dergelijke argumentatie kan geenszins overtuigen.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, kan op basis van de bijkomende medische verslagen geenszins met zekerheid worden vastgesteld dat het standaard medisch getuigschrift specifiek betrekking heeft op de persoon van de verzoekende partij. Het loutere feit dat door de verzoekende partij ook medische verslagen werden voorgelegd, waarin haar identiteitsgegevens wél worden vermeld, volstaat niet als bewijs dat het standaard medisch getuigschrift specifiek op haar medische situatie betrekking zou hebben.

Verzoekende partij verwijst naar art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet, dat voorziet dat een vreemdeling alle nuttige inlichtingen bij de aanvraag dient over te maken, waarbij het uiteraard onontbeerlijk is dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift op ondubbelzinnige wijze blijkt dat dit betrekking heeft op de persoon van de verzoekende partij.

Opdat een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk zou kunnen worden verklaard, is inderdaad zeer uitdrukkelijk vereist dat een standaard medisch getuigschrift wordt voorgelegd, waarbij het vanzelfsprekend essentieel is dat de gemachtigde

van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op ondubbelzinnige wijze kan vaststellen dat dit getuigschrift betrekking heeft op de verzoekende vreemdeling als patiënt.

Zulks is in onderhavig geval allerm minst mogelijk, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook terecht heeft opgemerkt.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een medisch verslag heeft voorgelegd, waaruit zou kunnen blijken dat zij eenzelfde aandoening heeft, als dewelke ook vermeld staat in het standaard medisch getuigschrift, impliceert allerm minst dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er zonder meer van uit zou kunnen gaan dat de specifieke aandoening van de verzoekende partij eenzelfde graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling zou hebben.

In haar inleidend verzoekschrift gaat de verzoekende partij dieper in op de medische gevolgen van de door haar aangevoerde aandoening, doch dienaangaande merkt verweerder op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteraard niet bevoegd is om de medische problematiek van de verzoekende partij ten gronde te beoordelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Terwijl in casu enkel kan worden vastgesteld dat het allerm minst kennelijk onredelijk is om een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, nadat is vastgesteld dat het voorgelegde medisch getuigschrift geen identiteitsgegevens bevat en bijgevolg niet kan gelinkt worden aan de persoon van de verzoekende partij.

Het staat de verzoekende partij uiteraard vrij om een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, dewelke wél gepaard gaat met alle noodzakelijke documenten (inclusief een standaard medisch getuigschrift met vermelding van identiteitsgegevens), doch n.a.v. de op 09.08.2023 ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerm minst kennelijk onredelijk besloten tot de onontvankelijkheid.

Ten onrechte meent de verzoekende partij zich in dit kader te kunnen steunen op het arrest nr. 242.038 dd. 02.07.2018 van de Raad van State.

Het loutere feit dat de Raad van State heeft geoordeeld dat noch artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch het koninklijk besluit van 17.05.2007 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij verbieden om bij de beoordeling rekening te houden met de bij het standaard medisch getuigschrift gevoegde bijlagen, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in onderhavig dossier wel degelijk vermocht vast te stellen dat het standaard medisch getuigschrift geen enkele link bevat met de verzoekende partij als identificeerbare patiënt.

Uit het door de verzoekende partij aangehaalde arrest blijkt allerm minst dat het gebrek aan vermelding van identiteitsgegevens op het standaard medisch getuigschrift steeds kan worden geremedieerd door de verwijzing naar de bijlagen bij dit standaard medisch getuigschrift.

Terwijl verweerder ten overvloede ook nog verwijst naar diverse arresten, waarbij de Raad van State oordeelde dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake het standaard medisch getuigschrift niet kan worden verholpen door te verwijzen naar bijlagen bij dit standaard medisch getuigschrift. Zie onder meer RvS nr. 222.013 van 11.01.2013

“In het standaard medisch attest moet op straffe van niet-ontvankelijk de graad van ernst worden vermeld. Het is niet toegelaten dat de graad van ernst enkel uit bijlagen bij dat attest zou blijken. Er is dan ook geen strijdigheid met artikel 9ter van de vreemdelingenwet waar in het bestreden arrest wordt gesteld dat het medisch getuigschrift conform artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk de graad van ernst van de aandoening moet vermelden en dat de twee bijlagen waarop de verzoeker doelt geen

afbreuk aan de geldigheid van de aanvankelijk BB doen vermits zij geen deel van het medisch getuigschrift uitmaken en in het medisch attest evenmin naar die bijlagen wordt verwezen.”

En ook RvS nr. 225.635 van 28.11.2013:

“De vaststelling van de RvV dat het kennelijk onredelijk is uit de bewoordingen van het standaard medisch getuigschrift, dus los van de bijlagen, af te leiden dat de graad van ernst niet is vermeld, volstaat om het bestreden arrest te schragen. De aangevoerde schending die is gericht tegen het motief dat de graad van ernst hoe dan ook uit het medisch getuigschrift samen met de zeven bijlagen blijkt, is derhalve gericht tegen een overtollig motief. Een eventuele onwettigheid van het overtollige motief kan niet tot de onwettigheid van het bestreden arrest leiden.”

Verweerder besluit dan ook dat de kritiek van de verzoekende partij niet van aard is afbreuk te doen aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden voorzien in art. 9ter Vreemdelingenwet.

Art. 9ter Vreemdelingenwet voorziet immers uitdrukkelijk het gebruik van een standaard medisch getuigschrift, waarbij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dient te gebeuren aan de hand van een standaard medisch getuigschrift.

Art. 9ter, § 1 derde lid Vreemdelingenwet kan geenszins zo worden geïnterpreteerd dat, van zodra één standaard medisch getuigschrift wordt voorgelegd, de ontvankelijkheid van de aanvraag zou dienen te worden beoordeeld op grond van alle attesten en stukken die worden voorgelegd door de aanvrager. Dergelijke interpretatie ontnaemt alle zin aan art. 9ter, § 3, 3° Vreemdelingenwet, dat net met het oog op een eenvormige behandeling van de ontvankelijkheid van een medische regularisatieaanvraag, voorziet in het gebruik van een standaard medisch getuigschrift.

Zie ook:

“De Raad benadrukt hierbij ook dat niet alle medische gegevens en verdere details betreffende de ingeroepen aandoeningen dienen te worden vermeld in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, doch dat enkel de hiervoor genoemde elementen duidelijk uit dit standaard medisch getuigschrift dienen te blijken. Zo wordt in artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet aangegeven dat de vreemdeling samen niet de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen dient over te maken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Deze gegevens kunnen vervolgens bij de beoordeling ten gronde door de ambtenaar-geneesheer in de zin van de van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet worden meegegeven en deze beoordeling vergemakkelijken doordat de ambtenaar-geneesheer aldus over alle relevante informatie op medisch vlak beschikt.” (R.v.V. nr. 98.854 dd. 14.03.2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; (...).”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard met toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet omdat het document ondertekend door Dr. C. geen link zou bevatten met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document staan vermeld.

Nazicht van het administratief dossier toont aan dat verzoekster samen met haar aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van 2 augustus 2023, ondertekend door dokter L. C., alsook een medisch verslag van dokter M. V. van 30 juni 2023 heeft overgemaakt. Verzoekster betwist niet dat op het SMG geen identiteitsgegevens van de patiënt worden vermeld. Er dient evenwel op te worden gewezen dat op de eerste bladzijde van het SMG wordt vermeld dat de patiënt op 30 juni 2023 werd opgenomen (in het ziekenhuis) voor een oogoperatie. Daarbij wordt er verwezen naar het verslag. Uit het administratief dossier blijkt dat het bijgevoegde medisch verslag wel op duidelijke wijze de voornaam en naam, geboortedatum en adres van de patiënt, zijnde verzoekster, vermeldt. Het is dan ook onzorgvuldig te stellen dat er geen link bestaat met een identificeerbare patiënt, ondanks het feit dat het SMG op zich geen persoonsgegevens bevat. Een eenvoudige lezing van het medisch verslag van dokter M. V., waarnaar in het SMG wordt verwezen, geeft voldoende duidelijkheid dat de info weldegelijk betrekking heeft op verzoekster.

De Raad besluit dat de stukken niet in hun geheel zijn beoordeeld en tevens niet correct zijn beoordeeld. Rekening houdend met de bewoordingen van het SMG, dat uitdrukkelijk verwijst naar het medisch verslag van dokter M. V., is de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen.

Er wordt nog op gewezen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet weliswaar in een verplichte vermelding van de identificatiegegevens van de patiënt voorziet. Evenwel komt het aan verweerder toe om, ondanks het gebrek aan vermelding van de identiteitsgegevens van verzoekster op het SMG, op wettige wijze na te gaan of te dezen een voldoende link met verzoekster bestaat. Noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 17 mei 2007 verbieden hem bij die beoordeling rekening te houden met de bij het SMG gevoegde bijlagen (cf. RvS 2 juli 2018, nr. 242.038). Artikel 9ter, §1, vierde lid en §3, 3° van de Vreemdelingenwet sluiten niet uit dat een bijlage wordt toegevoegd en er blijkt niet uit de wettekst dat de identiteitsgegevens niet mogen vermeld zijn op de bijlagen.

Verzoekster toont aan dat de bestreden beslissing met miskenning van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel is genomen. De repliek van verweerder in zijn nota met opmerkingen doet hier geen afbreuk aan.

Het enige middel is in de gegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN